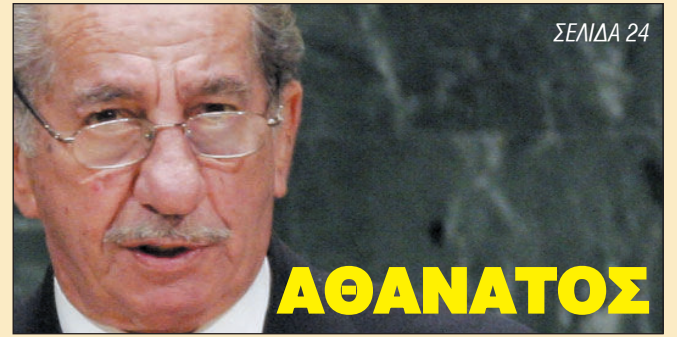

«Εμείς σαν Έλληνες πολίτες δεν έχουμε δικαιώματα;»

ΣΕΛΙΔΕΣ 12-13

ΚΡΑΥΓΗ ΑΓΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟ

ΣΕΛΙΔΑ 24

ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ

www.elora.gr

31ο ΕΤΟΣ • ΑΡ. ΦΥΛΟΥ (9284) 2684

ΤΡΙΤΗ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2011

ΤΙΜΗ 0,50 ΕΥΡΩ

ΒΗΜΑ - ΒΗΜΑ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ 13ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1967

Ποιοι παρέσυραν τον Βασιλιά ώστε να χάσει, τελικά, τον θρόνο του!

ΣΕΛΙΔΕΣ 14-15

ΣΕ ΡΟΛΟ... ΠΥΘΙΑΣ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Έρχονται νέα μέτρα και όποιος αντέξει

ΣΕΛΙΔΕΣ 5,10

ΘΡΙΛΕΡ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΜΟ

Ένοπλος βαρυποινίτης κρατούσε ομήρους στις φυλακές

ΣΕΛΙΔΑ 11

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Εθνικά επικίνδυνη η... τουρκολαγνεία του Μπουτάρη

ΣΕΛΙΔΑ 7

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ομάδα του Λαού, ο Ολυμπιακός του Μεσοπολέμου

ΣΕΛΙΔΑ 18

Οι ομοιότητες με τη Φιλική Εταιρεία και γιατί τα μέλη της κατηγορήθηκαν ότι ήταν τυφλά όργανα μασονικών στοών

Η ΣΦΡΑΓΙΔΑ

της πρώτης Ομάδας Έψιλον

✓ Η δράση της Εθνικής Εταιρείας την «καυτή» για τα εθνικά μας θέματα τριετία 1894-1897

✓ Η μυστηριώδης Εθνική Εταιρεία και το όνειρο ανασύστασης της Ελληνικής Αυτοκρατορίας

ΣΕΛΙΔΑ 4

ΘΕΜΑ

δρ. Ησαΐας Κωνσταντινίδης

Η Εθνική Εταιρεία πίστεψε εξ αρχής ότι αποτελούσε τη συνέχεια της θρυλικής Φιλικής Εταιρείας, που είχε στην ουσία κηρύξει τον ελληνικό ξεσηκωμό κατά των Οθωμανών ήδη από τις 20 Οκτωβρίου του 1820

στις παραδουνάβιες ηγεμονίες. Όπως δηλαδή η Φιλική Εταιρεία υπήρξε μία εθνικιστική οργάνωση μυστηριακού χαρακτήρα, με «κλειστές» δομές (άρα επαναστατική), έτσι και τα μέλη της δεύτερης αυτής ελληνικής ομάδας «εθνικών αγωνιστών» αποφάσισαν να βαδίσουν στα ίδια ιδεολογικά χνάρια, κατά το πρότυπο της Φιλικής Εταιρείας.

Και πράγματι η Εθνική Εταιρεία μιμήθηκε τη Φιλική Εταιρεία σχεδόν στα πάντα, προσαρμόζοντάς τα απλώς στο πνεύμα της τότε χρονικής περιόδου. Αποδεχόταν και προωθούσε, για παράδειγμα, το αντάρτικο κατά του εχθρού, ως προς την απελευθέρωση των υπόδουλων Ελλήνων και των αλύτρωτων ελληνικών εδαφών, με τη συγκρότηση «ατάκτων» ταγμάτων, που θα έχουν δεδομένη φθοροποιό δράση μέσα στα σκλαβωμένα ακόμη τότε εδάφη της πέραν της Θεσσαλίας ενδοχώρας και των παραλίων.

Η Εθνική Εταιρεία έφτασε στο σημείο ακόμη και να προσλάβει στοιχεία μυητικής διαδικασίας, που έχει και ο τεκτονισμός και τα οποία χρησιμοποιούσε άλλοτε και η Φιλική Εταιρεία. Όλα αυτά είχαν ως συνέπεια να «κατηγορηθεί» αργότερα από ερευνητές ότι είχε άμεση σχέση με τον τεκτονισμό και ότι είχε δεχτεί επιρροές από αυτόν, ενώ υπήρξαν και κάποιες που ισχυρίστηκαν ότι στην πραγματικότητα η Εθνική Εταιρεία δεν ήταν τίποτε άλλο παρά όργανο των μασονικών στοών, με δράση ύποπτη. Η αλήθεια πάντως είναι πως υπήρξαν μέλη της Εθνικής Εταιρείας τα οποία ήταν πράγματι τέκτονες, αφού εκείνη την περίοδο η γενικότερη δράση της μασονίας θεωρείτο φιλανθρωπική και αφιλοκερδής και δεν είχαν έρθει ακόμη στο φως οι γνωστές σήμερα μομφές εναντίον της για την πιθανή ιουδαϊκή της προέλευση και τον σκοτεινό της ρόλο.

Όπως ακριβώς η Φιλική Εταιρεία 75 περίπου χρόνια πριν, έτσι και η Εθνική Εταιρεία βάσιζε τη μυστηριακή της δύναμη και τη γοητεία που ασκούσε σε μια Αόρατη Αρχή, η οποία ήταν «πανταχού παρούσα» και έλεγχε με «θαυμαστικό τρόπο» τη συνολική δράση των μελών της, λειτουργώντας παράλληλα και ως επίδοξος τιμωρός «κάθε αδικού και αντεθνικώς δρώντα»! Βέβαια, αυτή την Αόρατη Αρχή υποτίθεται ότι δεν μπορούσε κανείς βαθιά αμύητος να την αντιληφθεί, όμως επρόκειτο περί «τρικ» της ίδιας της ηγετικής ομάδας της οργάνωσης, με σκοπό τον εκφοβισμό «απάντων των ενδιαφερομένων» και την επιβολή σιδηράς πειθαρχίας στο εσωτερικό της. Συνεπώς, η Αόρατη Αρχή στην πραγματικότητα δεν υπήρχε, αλλά συμβόλιζε απλώς την αποφασιστικότητα της ηγεσίας της οργάνωσης, που αλλιώς ονομαζόταν «διοικητικό συμβούλιο» ή και Ανώτατη Αρχή (αυτό το δεύτερο ίσως και για να παραπέμψει στη μυστηριώδη δύναμη που υποτίθεται ότι πλανιόνταν πάνω από φίλους και εχθρούς).

Ως άμεσος στρατηγικός στόχος της Εθνικής Εταιρείας τέθηκε αμέσως η απελευθέρωση της Μακεδονίας και η ένταξή της στο ελληνικό κράτος. Η Μακεδονία προτιμήθηκε καταρχήν έναντι της Κρήτης, κυρίως λόγω του σλαβικού κινδύνου που θεωρείτο ότι ελλόχευε στον βορρά. Έτσι η Εθνική Εταιρεία επιδόθηκε σε έναν «αγώνα δρόμου», προκειμένου η Ελλάδα να είναι αυτή που θα κερδίσει τα μακεδονικά εδάφη μετά την προβλεπόμενη αποχώρηση από αυτά της οθωμανικής εξουσίας. Η Κρήτη θα μπορούσε να περιμένει

Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΑΔΑ ΕΨΙΛΟΝ

Η μυστηριώδης Εθνική Εταιρεία

ΕΝΟΤΗΤΑ 1Η

(Το όνειρο της ανασύστασης της Ελληνικής Αυτοκρατορίας)

μέρος 2

«λίγο αργότερα», εφόσον δεν θεωρείτο υψηλού κινδύνου η πιθανότητα οριστικής της απώλειας, ενώ αντίθετα με μια επέκταση προς τον βορρά θα έφτανε πιο κοντά και το όραμα απελευθέρωσης της Κωνσταντινούπολης και της γης της Ιωνίας...

Έτσι, η Εθνική Εταιρεία, ως οργάνωση στρατιωτικού περιεχομένου, προκάλεσε εκείνη την «καυτή» περίοδο των ζυμώσεων, την τριετία δηλαδή 1894-1897, την προπαγανδιστική συζήτηση μέσα στις τάξεις του επίσημου ελληνικού στρατού γύρω από τα «εθνικά θέματα» (όπως έγινε ήδη από τότε γνωστή η προπαγάνδα της). Σκοπός, βέβαια, ήταν να πείσει τους αξιωματικούς και τα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων ως προς την αναγκαιότητα άμεσης πολεμικής δράσης, με τελικό σκοπό την πραγματοποίηση του ονείρου της διεύρυνσης των τότε ελληνικών συνόρων και της τελικής συντριβής των «εχθρών του γένους»! Ξεκίνησε έτσι ο στρατιωτικός διάλογος γύρω από τα «εθνικά θέματα», με έντονες τις προσπάθειες της Εθνικής Εταιρείας να προβάλει τις απόψεις της γύρω από αυτά και να ωθήσει τα πράγματα προς

την απαρχή ένοπλης δράσης... (Να σημειώσουμε εδώ ότι, ακόμη και σήμερα, με τον όρο «εθνικά θέματα» εννοούμε τα ζητήματα της εξωτερικής μας πολιτικής. Πρόκειται για έναν όρο που συναντάται μόνο στην ελληνική γλώσσα για την περιγραφή ανάλογων καταστάσεων και που, ασφαλώς, έλκει την προέλευσή του από εκείνη ακριβώς την περίοδο).

Σημειώθηκε λοιπόν κατά την τριετία 1894-1897 μια διττή δράση της Εθνικής Εταιρείας: από τη μία μεριά, ημειπίσημη προπαγάνδα («διαφύση») των στρατιωτικών παραγόντων με παράθεση επιχειρημάτων για την ανάγκη ένοπλου αγώνα και, από την άλλη, αποστολή εθελοντικών σωμάτων αντάρτικου στις επαρχίες του βορρά και στην Κρήτη, όπου αγωνίζονταν για την εκεί επιβολή των ελληνικών συμφερόντων.

Ειδικά στη Μακεδονία οργανώθηκε το 1896 ολόκληρη οργάνωση αντάρτικων χτυπημάτων, με πολύ μεγάλη συχνότητα και βαρύτητα. Ένας παλαιάμαχος αγωνιστής της Μακεδονίας, ο Αθανάσιος Μπρούφας (με δράση ήδη από το 1878 υπέρ της ελληνικής υπόθεσης), πέρασε τον Ιούλιο του 1896 στα υπόδουλα εδάφη, συγκροτώντας αντάρτικα σώματα – κι όλα αυτά υπό την καθοδήγηση της οργάνωσης. Αψηφώντας τους τεράστιους κινδύνους που τους περίμεναν, τα σώματα αυτά οργανώθηκαν και, με βάση τους το έδαφος της σημερινής FYROM (!), ξεκίνησαν την απελευθερωτική δραστηριότητά τους... Τον Μάρτιο του 1897 η δράση των καθοδηγούμενων ουσιαστικά πλήρως από την Εθνική Εταιρεία σωμάτων αντάρτικου πολέμου είχε πια κορυφωθεί. Αυτό προκάλεσε την αντίδραση της τουρκικής πλευράς, η οποία και διέκοψε τον Απρίλιο του 1897 τις διπλωματικές σχέσεις με το ελληνικό κράτος, κατηγορώντας το για επέμβαση στο εσωτερικό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Έτσι ξεκίνησε ο πόλεμος.

Η τουρκική αντίδραση ήταν άμεση. Στις αρχές Απριλίου άρχισαν οι συρράξεις στην εσωτερική γραμμή της Θεσσαλίας, με την ολική υποχώρηση των ελληνικών δυνάμεων (η περίφημη σύρραξη στη διάβαση της Μελούνας). Από την αρχή φάνηκε ότι ο αστραπιαίος αυτός πόλεμος απέβαινε σε βάρος της ελληνικής πλευράς. Ήδη στο δεύτερο δεκαήμερο του Απριλίου οι Οθωμανοί κατέλαβαν σημαντικές ελληνικές πόλεις (όπως τη Λάρισα και τον Τύρναβο), και η μοναδική πραγματικά αξιόλογη και ηρωική αντίσταση των Ελλήνων υπήρξε η αιματηρή μάχη του Βελεστίνου, στην οποία όμως τελικά κέρδισαν οι Τούρκοι... Μετά την κατάληψη και του Βόλου στα τέλη του ίδιου μήνα ο πόλεμος φαινόταν να έχει πολύ άσχημη κατάληξη για την Ελλάδα.

Και πράγματι, δεν πέρασαν παρά λίγες μόνο ημέρες από την τελική του κρίση, όταν στις 5 Μαΐου του 1897 οι ελληνικές δυνάμεις έχασαν την πλέον σημαντική μάχη, αυτήν του Δομοκού...

Έληξε έτσι, με την ταπεινωτική ελληνική ήττα, ο ξαφνικός εκείνος πόλεμος, που μόνο σε απελευθέρωση των «σκλάβων αδελφών» δεν οδήγησε. Αντίθετα η Ελλάδα αναγκάστηκε να καταβάλει και παχυλές πολεμικές αποζημιώσεις προς την Οθωμανική Αυτοκρατορία...

Θεωρήθηκε έτσι υπαίτια η ίδια η Εθνική Εταιρεία για τη φοβερή αυτή συντριβή, αφού όχι μόνο δεν σημειώθηκε η ελληνική αναδίπλωση μετά τις πρώτες ήττες και η πραγματοποίηση του «ποθούμενου», αλλά η χώρα βγήκε σοβαρά τραυματισμένη – υλικά και ηθικά – από αυτή τη γρήγορη περιπέτεια. Το κύρος της οργάνωσης, αλλά και γενικότερα το κύρος των στρατιωτικών, γνώρισε ανεπανόρθωτο πλήγμα. Υπό αυτές τις συνθήκες, αμέσως μετά την πρωτοφανή ήττα του 1897, το μέλλον της Εθνικής Εταιρείας έμοιαζε πια θολό κι αβέβαιο...

(συνεχίζεται)